

venstre, hvilken han bestandig bærer i et stramt Bind, for at den saa lidt som muligt skal hindre ham i hans Bevægelser, hvorved den mere og mere svinder hen og tilsidst helt lammes. Ikke sandt . . . en saadan Fremgangsmaade vilde vi alle betragte som mildest talt temmelig aparte, ja ganske uforsvarlig. Men hvorfor skal da ikke ogsaa Statslegemet bruge baade sin højre og sin venstre Side, selv om den første — enten ved en Naturbestemmelse eller af anden Grund — for Øjeblikket er den mest udviklede? Var det dog ikke rimeligt, om vi ogsaa i det offentlige Liv bar os ad som en forstandig Mand, der skal bære en tung Byrde et langt Stykke Vej — han flytter under Gangen idelig Byrden fra den ene Haand over i den anden. Derved sikrer han sig mod Udmattelse og opnaar en ligelig Udvikling af Organismens forskellige Dele. Jeg nægter ikke, jeg hylder ogsaa i Politiken den gode gamle Sætning: Et, to, Højre, Venstre — Højre, Venstre — Tysker og Svensker,” sagde han og lo.

„Aa, jeg synes saamænd ikke, der for Øjeblikket er nogen Grund til at frygte for en Lammelse af Statslegemets venstre Lem,” bemærkede Tønnenen. „Det forekommer mig tvertimod, at der er noget svært kejt-haandet ved hele vort offentlige Liv for Tiden.“

Han syntes selv godt om denne Replik og kastede et Blik hen paa Emanuel.

„Aa ja — naturligvis — jeg indrømmer, at der har vist sig Fænomener paa vor politiske Horisont, som man kun kan beklage; men sligt undgaaes nu en Gang ikke i Tordenvejrstider som disse. Det gælder blot om ved klog Besindighed og streng Retfærdighed at aflede Lynene . . . og dette er i vore Dage en ledende Politikers vigtigste Opgave. Men det maa heller ikke glemmes, at vi — navnlig overfor Bondestanden — har megen gammel Uret at gøre god igen; og dersom der maaske i Øjeblikket er en Tilbøjelighed til at indrømme særlig Bonden en afgørende Indflydelse paa vor